

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/56911 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 23 juli 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 maart 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, het door appellante tegen een weigering haar ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 5 juli 2006 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 17 november 2006 in zaak nr. 200605695/1 heeft de Afdeling het daartegen door appellante ingestelde hoger beroep gegrond verklaard, de uitspraak van de rechtbank vernietigd en de zaak naar de rechtbank teruggewezen.

Bij uitspraak van 23 juli 2007, verzonden op 25 juli 2007, heeft de rechtbank het beroep wederom ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 5 september 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Lid van de enkelvoudige kamer

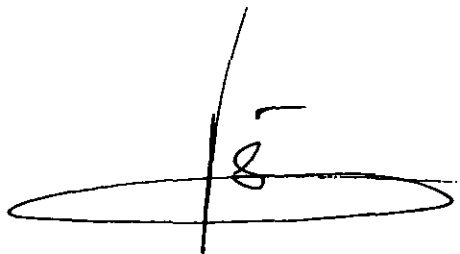
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 oktober 2007

210.

Verzonden: 5 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
f" artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/56911

V-nr. :

inzake : naar gesteld geboren op van Togolese nationaliteit, alias
geboren op , van Beninse nationaliteit,
wonende te eiseres,
gemachtigde: mr. N.C. Blomjous, advocaat te Amsterdam,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. J.M. Kobus, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1.1 Op 8 januari 2001 heeft eiseres een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling, thans aan te merken als aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Bij besluit van 10 oktober 2002 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Bij beroepschrift van 6 november 2002 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij uitspraak van 10 mei 2004 (AWB 02/84165) heeft deze rechtbank, zittingsplaats Leeuwarden, zich onbevoegd verklaard kennis te nemen van het beroep voor zover gericht tegen de weigering eiseres een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling" (amv) te verstrekken en het beroep met betrekking tot de verblijfsvergunning asiel ongegrond verklaard.

1.2 Bij besluit van 30 maart 2005, verzonden op 31 maart 2005 (het bestreden besluit), heeft verweerder het als bezwaarschrift aangemerkte beroepschrift van 6 november 2002 gegrond verklaard voor zover het zich richt tegen het niet-tijdig beslissen op de amv-aanvraag en het voor het overige ongegrond verklaard.

1.3 Bij beroepschrift van 28 april 2005 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij uitspraak van 5 juli 2006 (AWB 05/19381) heeft deze rechtbank en zittingsplaats het beroep ongegrond verklaard. Eiseres heeft op 2 augustus 2006 hoger beroep ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS). Bij uitspraak van 17 november 2006 (200605695/1) heeft de AbRS het hoger beroep gegrond verklaard en bovengenoemde uitspraak vernietigd. De zaak is teruggewezen naar de rechtbank.

1.4 Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 13 juni 2007. Eiseres is aldaar vertegenwoordigd door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

1.5 De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

AWB 06/56911

2

II. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

2.1 Blijkens een zich in het dossier bevindende gehoorteakte is op te Leeuwarden uit eiseres geboren een dochter, genaamd.

2.2 Op 24 januari 2002 heeft verweerder aan eiseres schriftelijk het voornemen kenbaar gemaakt de aanvraag af te wijzen en eiseres niet in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf als amv". Op 2 augustus 2002 is eiseres aanvullend gehoord. Op 11 september 2002 heeft verweerder, op grond van feiten en omstandigheden die na het toezenden van het voornemen van 24 januari 2002 bekend zijn geworden, een nieuw voornemen uitgebracht om de aanvraag af te wijzen.

III. STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

3.1. Verweerder heeft zich blijkens het bestreden besluit - voor zover relevant - op het standpunt gesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier inzake verblijf als amv. Eiseres heeft haar identiteit en nationaliteit nog immer niet aannemelijk gemaakt. Blijkens de eerdergenoemde uitspraak van 10 mei 2004 bestaat over de ongeloofwaardigheid van de verklaringen geen twijfel. Enkel om deze reden komt eiseres niet in aanmerking voor de gewenste vergunning, nu zij moedwillig onjuiste gegevens heeft verstrekt en daarmee tevens een eventueel onderzoek naar adequate opvang in het land van herkomst frustreert, hetgeen voor rekening van eiseres komt.

Ten overvloede merkt verweerder op dat eiseres in het aanvullend gehoor van 2 augustus 2002 heeft verklaard ten tijde van de aanvraag ouder te zijn geweest dan de jaar, zoals zij bij haar aanvraag heeft verklaard en dat zij denkt op 2 augustus 2002 jaar oud te zijn. Gelet op deze eigen verklaringen van eiseres was zij ten tijde van de aanvraag meerderjarig.

De stelling van eiseres dat de datum van aanmelding, te weten 20 december 2000, moet worden aangemerkt als de datum van de aanvraag, wordt niet gevolgd. Verweerder verwijst daarbij naar een uitspraak van de AbRS van 6 september 2005 (JV 2005. 404) waaruit blijkt dat de datum waarop de aanvraag feitelijk is ingediend bepalend is, te weten 8 januari 2001, zodat op de aanvraag van eiseres het beleid van toepassing is zoals dat is neergelegd in TBV 2000/30.

Nu geconcludeerd is dat eiseres ten tijde van haar aanvraag meerderjarig was, zijn de belangen die het Internationaal verdrag voor de rechten van het kind (IVRK) beoogt te beschermen niet aan de orde. De positie van dochter Naima is door verweerder meegewogen in het kader van de algehele belangenafweging ex artikel 4:84 van de Awb. Aangezien het amv-beleid begunstigend uitzonderingsbeleid betreft, is aan deze omstandigheid geen doorslaggevende betekenis toegekend. Verweerder heeft op grond van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb afgezien van het horen in bezwaar.

3.2 Eiseres heeft - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd. Aangezien eiseres zich op 20 december 2000 bij de korpschef van regiokorps Gelderland-Midden heeft aangemeld om een aanvraag om toelating als vluchteling in te dienen, is op haar het beleid zoals opgenomen in TBV 1996/1 van toepassing. Eiseres is primair van mening dat zij op grond van dit beleid in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor voortgezet verblijf. Subsidiar wijst eiseres erop dat zij zich vóór 4 januari 2001, de datum van de beleidswijziging, heeft aangemeld met de bedoeling om asiel aan te vragen en dat zij daarom, mede gelet op het bepaalde in artikel 4:84 van de Awb, ook na het bereiken van meerderjarigheid in aanmerking komt voor verblijf in Nederland. De zaak die aan de eerdergenoemde uitspraak van de AbRS van 6 september 2005 ten grondslag ligt betreft niet een met eiseres gelijk te stellen geval. Bovendien wordt de verblijfsvergunning als amv ambtshalve verleend. Er is dus geen sprake van een aanvraag, als bedoeld in artikel 26 van de Vw 2000.

Eiseres houdt vast aan de door haar in het eerste gehoor - afgenomen op 8 januari 2001 - opgegeven personalia. Eiseres kon bij haar inreis geen data vermelden. Zij is niet geoefend in het gebruik ervan.

AWB 06/56911

3

De verklaring van eiseres, afgelegd bij het aanvullend gehoor op 2 augustus 2002, dat zij van de reisagent diende te verklaren dat zij jaar oud was, scheelt niet wezenlijk met de door haar opgegeven leeftijd. Eiseres was op dat moment een evident minderjarige vreemdeling. Hoewel met de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Leeuwarden van 10 mei 2004 is vast komen te staan dat het asielaanvraag van eiseres ongeloofwaardig is, mag daarmee nog niet worden aangenomen dat hetgeen eiseres omtrent haar identiteit en nationaliteit heeft verklaard eveneens ongeloofwaardig is.

Voorts heeft verweerder de bepalingen van het IVRK ten onrechte niet op het inmiddels schoolgaande kind van eiseres betrokken.

Eiseres is tot slot ten onrechte niet gehoord in de bezwaarfase.

IV. OVERWEGINGEN

4.1 Het beroep is gericht tegen de weigering van verweerder aan eiseres een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling" te verlenen.

4.2 Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan de minister ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verlenen. Ingevolge het tweede lid, voor zover thans van belang, wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdend met het doel, waarvoor het verblijf is toegestaan.

4.3 Ingevolge artikel 3.56, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking verband houdend met verblijf als amv worden verleend aan de alleenstaande minderjarige vreemdeling, wiens aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, is afgewezen, anders dan met toepassing van artikel 30 van de Vw 2000.

4.4 De rechtbank zal in de eerste plaats oordelen over de grief van eiseres dat zij op grond van het beleid zoals dat gold vóór 4 januari 2001 in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning regulier aangezien zij zich reeds op 20 december 2000 had aangemeld om een aanvraag in te dienen, zodat deze datum bepalend is en niet de datum van de daadwerkelijke aanvraag op 8 januari 2001.

4.5 De rechtbank stelt onder verwijzing naar eerdergenoemde uitspraak van de AbRS van 6 september 2005 voorop dat de datum waarop de aanvraag is ingediend en niet de datum waarop de vreemdeling zich bij de korpschef heeft aangemeld om een aanvraag in te dienen, bepalend is voor het vaststellen van de ingangsdatum van een (eventueel) te verlenen verblijfsvergunning. Het feit dat het een reguliere, ambtshalve te verlenen vergunning betreft, maakt het vorenstaande niet anders. De door eiseres gewenste vergunning betreft naar de aard immers een verblijfsvergunning die pas wordt verleend na afwijzing van een asielaanvraag, indien aan de voorwaarden voor deze vergunning wordt voldaan. Verweerder heeft terecht de datum waarop eiseres haar asielaanvraag heeft ingediend, te weten 8 januari 2001, tot uitgangspunt genomen. Dientengevolge is het beleid zoals neergelegd in TBV 2000/30 op eiseres van toepassing.

4.6 Vervolgens ligt de vraag voor of aan eiseres kan worden tegengeworpen dat zij het onderzoek naar adequate opvang in het land van herkomst frustreert.

4.7 Op grond van het in TBV 2000/30 neergelegde beleid, komt een vreemdeling niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning inzake verblijf als amv, als de vreemdeling ongeloofwaardige en/of tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn identiteit of land of gebied van herkomst, zodat de noodzaak of het beschikbaar zijn van adequate opvang niet kunnen worden onderzocht.

Ook indien de asielaanvraag is afgewezen op grond van artikel 15c, eerste lid, aanhef en onder f van de Vreemdelingenwet (Vw oud), thans artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, en

AWB 06/56911

4

het relaas mede op grond daarvan als ongeloofwaardig moet worden beschouwd, kan dit leiden tot de conclusie dat de vreemdeling het onderzoek naar de aanspraak op de bedoelde vergunning frustreert. De vergunning wordt in dat geval niet verleend.

Overigens overweegt de rechtbank onder verwijzing naar een uitspraak van de AbRS van 4 september 2003 (LJN AL3332) dat ook onder het beleid waarop eiseres zich beroept, frustratie van belang is in het kader van de beoordeling of de gewenste vergunning al dan niet dient te worden verleend. De afwezigheid van adequate opvang kan, indien de vreemdeling niet meewerkt aan het onderzoek hiernaar, immers niet worden vastgesteld.

4.8 De rechtbank stelt het volgende vast. Tijdens het eerste gehoor heeft eiseres verklaard dat zij is geboren op [redacted] althans dat zij ten tijde van het indienen van haar asielaanvraag [redacted] jaar oud was. In het aanvullend gehoor van 2 augustus 2002 heeft eiseres verklaard op dat moment [redacted] jaar oud te zijn. In beroep heeft eiseres vervolgens aangevoerd vast te houden aan de personalia die zij bij het eerste gehoor heeft opgegeven. Voorts is in de asielprocedure bij eerdergenoemde uitspraak van 10 mei 2004 in rechte vast komen te staan dat verweerder de verklaringen van eiseres ongeloofwaardig heeft kunnen achten.

4.9 Uit het voorgaande volgt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres onjuiste gegevens heeft verstrekt en derhalve een onderzoek naar adequate opvang in haar land van herkomst heeft gefrustreerd. Verweerder heeft eiseres dan ook in redelijkheid een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kunnen weigeren.

4.10 Voor zover en indien eiseres heeft betoogd dat verweerder in de positie van eiseres en haar hier te lande geboren kind Naima ten onrechte geen aanleiding heeft gezien af te wijken van bovenstaande beleid, overweegt de rechtbank het volgende. Nog daargelaten dat niet is gebleken dat verweerder bij zijn besluitvorming geen acht heeft geslagen op de belangen aan de zijde van eiseres en haar kind, is bij het amv-beleid sprake van een begunstigend uitzonderingsbeleid. Voorts overweegt de rechtbank in ditzelfde kader dat verweerder het vorenstaande beleid niet ruim heeft behoeven interpreteren, gelet op het karakter van dit beleid. De voorwaarde van minderjarigheid vormt immers de kern van dit beleid. Het niet voldoen aan deze voorwaarde is geen uitzonderlijke of onvoorziene omstandigheid. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat hij niet op grond van bijzondere omstandigheden gebruik heeft hoeven maken van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid, als neergelegd in artikel 4:84 van de Awb.

4.11 Ook het beroep op bepalingen van het IVRK kan niet slagen. De rechtbank is van oordeel dat het niet verlenen van een verblijfsvergunning als amv geen schending oplevert van het IVRK. Noch uit de tekst noch uit de ontstaansgeschiedenis van het IVRK valt af te leiden dat aan het bepaalde in het IVRK een verdergaande strekking moet worden toegekend dan aan de Nederlandse regelgeving. Het in dit geval onverkort vasthouden aan het beleid zoals hierboven weergegeven is naar het oordeel van de rechtbank dan ook niet in strijd met het IVRK.

4.12 Ten aanzien van het beroep van eiseres op schending van de hoorplicht, is de rechtbank van oordeel dat, gelet op het vorenstaande, verweerder op grond van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb van het horen van eiseres heeft kunnen afzien, aangezien uit het bezwaarschrift reeds aanstonds bleek dat het bezwaar ongegrond was en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk was over die conclusie.

4.13 De conclusie is dan ook dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

4.14 Op grond van het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

4.15 Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

AWB 06/56911

5

V. BESLISSING

De rechtbank

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 23 juli 2007 door mr. K. Mans, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. C.J. Ullersma, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier,

De voorzitter,

Afschrift verzonden op:

25 JULI 2007

Conc.: CU

Coll: MG

D: C

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). Ingevolge artikel 69, eerste lid, van de Vw 2000 bedraagt de termijn voor het instellen van hoger beroep vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VERZENDEN, CONFERENTIE, VERZENDEN
AANKOMST, INSLUITING, VERZENDEN
AMSTERDAM

Hamerslag van Haren

Advocaten

PER FAX: 070 3651380

Aan de RAAD VAN STATE
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	✓
21 AUG 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	✓
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr R.J. Hamerslag
mr F.L.M. van Haren
mr S.O. Lugt*
mr A.C.M. Nederveen
mr L.J.M. Oomen
mr A.M.J.M. Louwerse
mr K.E. Geertsema
mr N.C. Blomjous
mr S. Wierink

mr H.M. Brink**

uw referentie: nieuwe zaak

onze referentie: 018572

inzake: / Immigratie- en Naturalisatiedienst Ondersteuning Primair Proces / Minister van Vreemdelingenzaken

* tevens mediator

** in samenwerking met

Amsterdam, 21 augustus 2007

Hoger Beroep in Vreemdelingenzaken

Hierbij verklaar ik, N.C. Blomjous, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellant bepaaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam van 23 juli 2007, AWRB 06/56911, met het recht van substitutie bij het optreden in rechte. Appellant en belanghebbende is

geboren op Togolese, IND-nummer 0101.08.8008, V-nummer
wonende te Zij kiest

woonplaats aan het Damrak nr. 89 - I te Amsterdam (1012 LP), ten kantore van N.C. Blomjous. Voor wat betreft de griffierechten wijs ik u er uitdrukkelijk op dat ons kantoor een rekening-courantovereenkomst gesloten heeft met uw afdeling.

GRIEVEN:**Grief 1:**

Ten onrechte overweegt de rechtbank zoals zij doet in r.o. 4.10 op pagina 4 van de bestreden uitspraak. Waarin de rechtbank overweegt dat:

Hameslag van Haren

Advocaten

“Voor zover en indien eiseres heeft betoogd dat verweerder in de positie van eiseres en haar hier te lande geboren kind ten onrechte geen aanleiding heeft gezien af te wijken van bovenstaande beleid, overweegt de rechtbank het volgende. Nog daargelaten dat niet is gebleken dat verweerder bij de besluitvorming niet geen acht heeft geslagen op de belangen aan de zijde van eiseres en haar kind”.

Betrokkene heeft aangevoerd dat uit de bestreden beschikking blijkt dat er bij de besluitvorming geen acht is geslagen op het inmiddels schoolgaande kind. Dit standpunt heeft betrokkene onderbouwd met een afschrift van de interne minuut van de beschikking. Waaruit naar voren komt dat in het geheel geen overweging is besteed aan het feit dat betrokkene een minderjarig - inmiddels schoolgaand - kind heeft. In beide stukken wordt geen gewag gemaakt van een minderjarig kind. De beschikking is dan ook op dit punt onvoldoende kenbaar en draagkrachtig gemotiveerd. En daarmee is de beschikking onzorgvuldig. De rechtbank had hier dan ook niet op deze manier aan voorbij mogen gaan. De rechtbank schiet hier tekort in haar motivering. Door op deze manier voorbij te gaan aan de beroepsgrond.

Grief 2:

Ten onrechte overweegt de rechtbank zoals zij doet in r.o. 4:11 op pagina 4 van de bestreden uitspraak waarin zij overweegt dat:

“Ook het beroep op bepalingen van het IVRK kan niet slagen. De rechtbank is van oordeel dat het niet verlenen van een verblijfsvergunning als omv geen schending van het IVRK oplevert. Noch uit de tekst noch uit de ontstaansgeschiedenis van het IVRK valt af te leiden dat aan het bepaalde in het IVRK een verdergaande strekking moet worden toegekend, dan aan de Nederlandse regelgeving. Het in dit geval onverkort vasthouden aan het beleid zoals hierboven weergegeven is naar het oordeel van de rechtbank dan ook niet in strijd met het IVRK”

Hamerslag van Haren

Advocaten

Betrokkene stelt zich op het standpunt dat de rechtbank hier te ver gaat in haar toets. De rechtbank diende te beoordelen in het licht van hetgeen is aangevoerd of de beschikking zorgvuldig is geslagen en of die de toets der kritiek kan doorstaan. De rechtbank had niet mogen beoordelen of het niet verlenen van een vergunning een schending van het IVRK oplevert. Met die toets gaat zij te ver. Betrokkene heeft aangevoerd dat nu verweerder in de beschikking uitdrukkelijk de rol van het IVRK benadrukt, zij dan ook gehouden is om daar zorgvuldig mee om te gaan. Zoals uit de vorengaande grief blijkt, heeft het feit dat betrokkene een -inmiddels schoolgaand – minderjarig kind heeft geen enkele rol gespeeld bij de beoordeling van de ambtshalve beslissing. Dit is in strijd met het IVRK, waaruit blijkt dat de primaire overweging van iedere beslissing die van het kind moet zijn. Dit is niet gebeurd. Dit is onzorgvuldig. En dat is nu juist wat de rechtbank had moeten toetsen en vaststellen.

Grief 3

Ten onrechte overweegt de rechtbank zoals zij doet in r.o. 4.12 en in r.o. 4.9

In rechtsoverweging 4.12 overweegt de rechtbank dat:

"Ten aanzien van de hoorplicht, is de rechtbank van oordeel, dat gelet op het vorengaande, verweerder op grond van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb van het horen van eiseres heeft kunnen afzien, aangezien uit het bezwaarschrift reeds aanstonds bleek dat het bezwaar ongegrond was en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk was over die conclusie"

De grief is tweeledig. Enerzijds richt deze zich tegen de overweging waarbij er sprake is van een kennelijke ongegrond bezwaarschrift en anderzijds richt deze zich tot het oordeel dat is vervat in het oordeel van de rechtbank dat betrokkene het onderzoek naar opvang in het land van herkomst frustreert.

Hamerslag van Haren

Advocaten

De overweging in r.o. 4.12 kan geen stand houden gelet op hetgeen is overwogen in r.o. 4.9 waaruit naar voren komt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres onjuiste gegevens heeft verstrekt en derhalve het onderzoek naar opvangmogelijkheden in het land van herkomst heeft gefrustreerd.

De rechtbank baseert haar conclusie in r.o. 4.9 op gegevens die dateren van 2004 en bovendien voortkomen uit een asielprocedure. In de onderhavige procedure dateert de beschikking van maart 2005. Betrokkene heeft zich nooit kunnen verweren tegen de vaststelling van de rechtbank in de asielprocedure. Het horen van betrokkene is het aangewezen middel om te beoordelen of in de onderhavige procedure terecht wordt gesteld dat betrokkene het onderzoek naar opvang in het land van herkomst heeft gefrustreerd. Dat betrokkene niet geloofwaardig is bevonden in haar asielrelaas wil nog niet zeggen dat betrokkene daarmee het onderzoek naar adequate opvang in het land van herkomst frustreert. De minister heeft nimmer gesteld dat er sprake is van een dusdanige frustratie dat er geen aanknopingspunten zijn voor nader onderzoek.

Grief 4:

Richt zich tegen de r.o. 4.13 en 4.14.

In deze rechtsoverweging is de conclusie van de rechtbank geformuleerd. De grief heeft geen zelfstandige betekenis, maar moet bezien worden in het licht van het voorgaande. de conclusie kan gelet op het voorgaande geen stand houden.

Grief 5:

Richt zich tegen de r.o. 4.15.

In deze rechtsoverweging geeft de rechtbank er onvoldoende blijk van kennis genomen te hebben van de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak, nu zij geen beslissing heeft

Hamerslag van Haren

Advocaten

genomen omtrent de proceskosten veroordeling. Een en ander zoals bepaald in de uitspraak van uw Afdeling d.d. 17 november 2006.

Verzocht wordt:

- om het hoger beroep gegrond te verklaren,
- de beslissing van de rechtbank van 23 juli 2007 te vernietigen,
- de beslissing van de Minister van 30 maart 2005 te vernietigen,
- althans de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, en verweerder in de proceskosten te veroordelen.

Gemachtigde

